

Само срѣдъ покрива оставихъ една дупка — едно прозорче на гроба.

Побихъ тамъ една висока, черна чугунна трѣба, изъ която водата бѣше длѣжна да се искача, за да я заведѣтъ, прѣздруги трѣби, тамъ, дѣто трѣбоваше.

Работата кипеше въ пълний си разгаръ, науката изнасяше законитѣ на природата, учений чловѣкъ отъ финансовото министерство тържествуваше, и една струйка злато постоянно течеше, посредствомъ единъ невидимъ улѣй, отъ торбата на софійското ковчежничество въ кесията на дипломираний чловѣкъ.

И работата кипеше. Долѣтъ бѣ буквално удавенъ отъ архитектурски познания, отъ хидравлически уреди, отъ орждия за измѣрване и нивелация, отъ обмислени плнове и тънки калкулации; въздухътъ на около бръмчеше отъ роящи специални думи, технически термини, научни мѣдростовия.

Една нощъ водата, вмѣсто да фрѣкне изъ коминя, дръпна се въ земята и се изгуби!

Тя се бѣ уплашила отъ толкова ученость!

* * *

Печално и безмѣлвно стѣрчи сега чугунната трѣба въ оглушѣлий долъ. Духовитиятъ отшелникъ на Горня-Баня, г. III. нарича сега тая трѣба: „Паметникътъ!“

На какво ли?
